

Sen (Seve a Annis - kruté!)

Veľkú obývaciu izbu, vkusne zariadenú svetlým nábytkom, zalialo zlatisté svetlo zapadajúceho slnka. Presedená, no stále ešte pohodlná pohovka stojaca priamo oproti veľkému oknu vo francúzskom štýle mala už svoje lepšie časy za sebou. Teraz bola prázdna, no ešte pred chvíľou poskytovala svoje pohodlie dvojici stojacej pri vchodových dverách. Držali sa za ruky a pozerali jeden na druhého. V jeho tvári sa zračil zvláštny výraz, keď pozeral na jej oválnu tvár s jemnými črtami, obrúbenú dlhými hustými kučerami žiarivo hnedej farby. Slnéčné lúče sa od nich odrážali a ona vyzerala, akoby mala nad hlavou svätožiaru, ako dáky anjel. Áno, presne tak ju vnímal on. Bola jeho anjelom strážnym, jeho svetlom v tme, jeho celý život. Oči jej žiarili radosťou, keď sa svojim pohľadom vpíjala do jeho ónyxových očí. „Už aby to bolo za nami, inak sa asi zbláznim.“ zaúpel a pritiahol si ju bližšie k sebe. „Hádám len nie si nervózný? Ty, povestný svojim dokonalým ovládaním sa.“ podpichla ho s úsmevom. „Pokiaľ ide o teba...“ odpovedal zachrípnuto a bez varovania uväznil jej pery vo svojich. „Severus...“ vzdychla a len čo trochu povolil zovretie, vymanila sa mu a s láskou pozrela do jeho tmavých očí.

Já už teď jistojistě vím, už to vím,
Kam vede cesta má: vždycky jenom za tebou.
Jsem šťastná tehdy jen, když tě mám před sebou
a když tě nevidím, na tebe vzpomínám.

„Už zajtra... len vydrž.“ pohladkala ho svojou drobnou dlaňou po bledom líci. „Mal by si už ísť, aby si bol na zajtra dobre naladený. Si síce strašne sexy, keď sa mračíš, ale zajtra chcem vidieť úsmev.“
„Dúfam, že bude dôvod usmievať sa.“ zamumlal potichu a odvrátil zrak. Nestihol to však dostatočne rýchlo, aby si nevšimla tieň obáv v jeho očiach.

Ty chvíle bez tebe mne jenom zazebou
a zdáš se mi, když usínám.

„Hádám sa len nebojíš, žeby som ti utiekla?“ vydýchla užasnuto a prekvapilo ju, že práve on, Severus Snape, môže mať takéto pochybnosti. Mlčal, čo znamenalo, že uhádla. Dala mu prsty pod bradu a prinútila ho pozrieť na ňu. Bol tam. Ten strach, ktorý ho gniavil od chvíle čo sa spoznali.
„Sevie, už len jedna noc nás delí od toho, aby sme boli spolu. Prečo sa tak trápiš? Zabudni prosím na svoje pochybnosti, pretože ja si neželám nič iné, než byť navždy s tebou.“ uistila ho snád' po stý krát a on si jej slová neustále opakoval v hlave.
„Ja viem, Ann. Len je mi zaťažko uveriť, žeby som mohol mať také šťastie..“ povzdychol si a jedným krokom prekonal vzdialenosť medzi nimi a znovu ju k sebe privinul. „Nemôžem sa dočkať zajtrajška.“ povedal a na rozlúčku ju dlho a vášnivo pobožkal.

Už lásku znám, to zjevení,
co lidi v blázný plné štěstí promění,
je nezkrotná jak vodopád,
nutí nás říkat:
Mám tě ráda! Mám tě rád!
Už lásku znám, přemůže nás,
že máme horké tváře, ale v zádech mráz.
Je bolavá i hřejivá, to když ten druhý
se tak hezky podívá.

Mal chuť sa otočiť a vrhnúť sa späť, len čo za ním zavrela dvere, ale vedel, že nesmie. Bola to ich posledná noc pred svadbou a ona trvala na tom, že budú každý vo svojom vlastnom byte. Tešil sa, že si ju zajtra odvedie k sebe, preniesie ju cez prah svojho domu a potom jej pomôže so sťahovaním jej vecí. Väčšinu už mala zabalenú a časť už bola v jeho

dome, v ich spoločnom dome, no ešte stále to nebolo všetko. Dlhými rýchlymi krokmi kráčal šerou ulicou a túlal sa všade možne, až kým na okolitý svet nepadla úplná tma. Až potom sa vrátil do svojho domu. Doteraz domu starého mládenca, ale od zajtra... od zajtra ožije, pretože jeho žena, jeho Annis doň vdýchne nový život. Tak ako ho vdýchla doňho, keď už pred pár rokmi stratil zmysel života. A práve vtedy doň vstúpila ona a všetko mu obrátila naruby. Celý jeho život sa od základov zmenil. Ved' už bolo načase, poznamenal na margo toho jeho súčasný jediný priateľ a tiež svedok na svadbe. Bol ním niekto, o kom by si to v živote nepomyslel. Harry Potter a Severus Snape, dvaja muži čo sa vzájomne nenávideli, prekonalu svoju nenávisť a v snahe vyhrať vojnu proti Voldemortovi uzavreli prímerie. Odkedy zomrel Brumbál a na konci i Lupin a McGonagallová, nezostal Severusovi nik, komu by na ňom aspoň trochu záležalo, komu by nebol úplne ľahostajný. Lenže vtedy zistil nielen to, že s Harrym majú mnoho spoločného a vzájomne si začali veriť, ale zistil i to, že nie je na svete sám a vždy sa nájde niekto, koho môže milovať a dokonca niekto, kto by mohol milovať jeho, bývalého Smrtijeda a vraha. Annis do jeho života vstúpila ako uragán, hoci bola slnkom, ktoré odháňa búrku a snaží sa vykuknúť pomedzi ťažké búrkové mračná v jeho duši. Podarilo sa jej to a jeho duša po jej boku našla pokoj. Miloval ju viac, než by si kedy pomyslel, žeby niekoho mohol milovať. Bola stelesnením všetkého, po čom vždy túžil. Krásna, inteligentná, vtipná a milá spoločníčka i skvelá poslucháčka. Vždy ho pozorne vypočula a keď ju o to požiadal, vyjadrila vlastný názor. Nikdy nenaliehala, aby prijal jej myšlienky za svoje a nechala ho samého, aby učinil vlastné rozhodnutie. Keď potreboval utešiť, vždy bola pri ňom a ak nie inak, aspoň svojou prítomnosťou mu vyjadrovala svoju podporu. Vedela v ňom čítať ako v otvorenej knihe, hoci si vždy zakladal na tom, aby strážil svoje tajomstvá. Ona sa mu dostala viac než len pod kožu, úplne si ho podmanila a on jej bol za to neskutočne vďačný. Chcel sa s ňou oženiť už dávno, no veľmi dlho mu trvalo, kým k tomu našiel dost odvahy.

Už lásku znám, Bůh přál ji nám.
Ty dáš mi svou, Já svou ti dám.
Už lásku znám, ta nám sílu dá,
s ní to zlé líp se přemáhá.

Annis vo svojom byte osamela a aby niečím zamestnala svoju myseľ, zabalila svoje posledné veci. Až potom vstúpila do svojej izby a pozrela na svadobné šaty visiace na ramienku na skrini. Musela sa zhlboka nadýchnuť, aby potlačila nervozitu, ktorá ovládala nielen Severusa, ale aj ju samotnú. V duchu si vyvolala spomienky na ich spoločné chvíle. Na perách znovu cítila jeho bozky, jeho pohladenia i dotyky keď sa spolu milovali. Predstava, že od zajtra bude už navždy len s ním ju trochu upokojila a napokon podľa hla pokúšaniu vyskúšať si tú bielu nádheru, ktorá na ňu vyzývavo zízala zo skrine.

Stála pred veľkým zrkadlom v tých najkrajších svadobných šatách, aké kedy videla a premýšľala, či sa v nich bude svojmu vyvolenému páčiť. Biely, zlatou niťou vyšívany živôtik presne obkresľoval krivky jej štíhlej postavy a nechal vyniknúť jej vnady, zatiaľ čo široká dlhá sukňa zo saténu a jemného tylu spôsobila, že sa cítila ako princezná. Závoj nemala, pretože ho nechcela. Kamarátka Elein jej ráno pomôže vpliesť do vlasov čerstvé kvetiny, ale inak s vlasmi nebude robiť nič. Severus mal rád, keď jej voľne splývajú na chrbát a nechcela si zahaľovať tvár závojom, pretože túžila pozerieť mu priamo do očí, keď mu povie svoje Áno. Lenže ďalší pohľad do zrkadla jej napovedal, že k tomu nebude mať príležitosť.

Loučení asi nikdy netěší,
loučení navěky je nejtěžší.
Kam se strácíš nám, lásko má,
snad sejdeme se tam, lásko má.
Stýskání mi po tobě zůstává,
stýskání, v prsou bolest bodává.

V malej kaplnke v jednej z malebných anglických dediniek sa v ten deň mal odohrávať obrad, ktorý navždy spojí životy dvoch ľudí. Tichá hudba, vychádzajúca zo začarovanej harfy po pravej strane oltáru naplňovala malý priestor, v ktorom postávalo pár osamelých postáv.

„Ako dlho ešte?“ nervózne zavrčal tmavovlasý muž v čiernom spoločenskom habite.

„Len sa upokoj, Severus. Ženám to občas trvá dlhšie.“ povzbudzoval ho jeho svedok, no v duchu si vravel, že dvadsať

minút je predsa len trochu väčšie meškanie, než je normálne. Nemohol to však Severusovi priznať, pretože ten chlap bol na pokraji nervového kolapsu. Keď pred chvíľou poznamenal, že je nervóznejší než Ron, ktorý sa ženil pred dvoma rokmi, prebodával ho Severus tým najhorším spaľujúcim pohľadom, aký uňho Harry kedy videl. Rezignovane pokrčil ramenami a radšej mlčal.

„Toto nie je normálne.“ zahromžil a Severusov zlovestný pohľad stále smeroval k dverám. „Niečo sa muselo stať.“ povedal a než sa Harry spamätal, už bol pri dverách a jeho habit za ním majestátne vial, tak ako si Harry spomínal zo školy.

„Čo chceš robiť, Severus?“ volal za ním a len čo ho dobehol, pevne ho chytil za rameno.

„Vrávim ti, že sa muselo niečo stať. Idem k nej domov, aby som zistil, čo je vo veci.“ oznámil mu, no než sa stihol premiestniť, zjavila sa pred nimi Elein, ktorá mala ísť svojej kamarátke za svedka.

„Je preč.“ povedala šeptom a sledovala, ako Severus Snape zatína päste.

„Ako to myslíš, preč?“ spýtal sa miesto neho Harry.

„Doma nie je a nenašla som ju ani nikde inde. Našla som len toto...“ odpovedala a v rukách držala niečo, čo nápadne pripomínalo svadobné šaty. Severus sa ešte viac zachmúril a vzal šaty do vlastných rúk. Boli roztrhané na niekoľko častí.

„Tie boli jej.“ zamumlal. Nevedel, čo o všetko má znamenať a bez jediného slova sa premiestnil.

Harry ho našiel v jej spálni bezradne stáť a civieť do steny. Poobzeral sa nielen po izbe, ale i po celom byte a nikde nenašiel žiadne stopy násilia. Bol tu poriadok a všetky veci boli zbalené, takže sa nedalo dosť dobre rozpoznať, či niečo nechýba. Elein už Harrymu povedala, kde všade ju hľadala a jeho nenapadlo, kam by sa mal ešte pozrieť. Možno Severus... lenže ten teraz určite premýšľal nad tým, prečo mu to urobila. A Harry vlastne tiež. Za posledných niekoľko rokov spoznal lepšie svojho učiteľa, teraz už kolegu a priateľa a vedel, že je v oblasti citov veľmi opatrný. Nechce si k sebe pripustiť ľúdi kvôli podobným sklamaniam. Bol rád, keď sa Annis so Severusom dali dokopy, pretože veril, že ho úprimne miluje a vedel, že Severus cíti to isté. Zabudol na všetko zlé, čo medzi nimi kedysi bolo a želal mu šťastie, ktoré si po rokoch utrpenia viac než zaslúžil.

„Severus, si v poriadku?“ vyhrkol prvé, čo ho napadlo, ale našťavaný pohľad, ktorý sa naňho uprel hovoril za všetko.

„Máš ten dojem, Potter?“

„Nenapadá ťa nejaké miesto, kam by mohla ísť? Pozri, viem že je to ťažké, ale možno len spanikárila a niekde čaká, kým ju prídeš uistiť, že je všetko v poriadku.“ snažil sa mu rozumne dohovoriť, ale už len pohľad naňho ho desil. Každá črta jeho tváre i oči vyjadrovali obrovskú bolesť, ktorú mu týmto svojim činom spôsobila. Bude ťažké sa s tým vyrovnáť, pomyslel si Harry odhodlaný pomôcť mu, ako len to pôjde.

„Alebo sa stratila v lese či ju niekto uniesol však? Chod' do prdele, Potter. Obzri sa okolo seba a povedz mi čo vidíš? Sú tu nejaké známky násilia? Nie! Chýbajú tu nejaké veci? Určite niečo áno a to, že má zbalené znamená, že si po zvyšok môže kedykoľvek prísť. Boli tu len tie šaty... tie prekliate šaty, ktoré roztrhala pri pomyslení, žeby sa mala za mňa vydať. Tak už to konečne povedz! Nechala ťa, Snape! Vykašlala sa na teba a teraz sa ti tam niekde isto smeje, aký si bol hlupák.“ kričal Severus a Harry v jeho očiach po prvý krát v živote zazrel ligotajúce sa slzy. Bol to len okamih, kým ich úspešne potlačil, ale on si ich všimol.

„Nie si hlupák, Severus. Láska je slepá.“ povedal potichu, keď k nemu pristúpil a položil mu ruku na rameno a chcel dodať: „Ale ja si stále myslím, že v tom je niečo viac, pretože či už mi veríš, alebo nie, ona ťa miluje.“ Ibaže v tejto chvíli si tým nebol ani sám tak celkom istý a nemalo zmysel ho ešte viac našťvať.

„Pod' domov, Severus. Potrebuješ sa poriadne vyspať.“ povedal a pomyslel si, že pohárik Ohnivej whisky tiež nebude na škodu.

Ubehol asi týždeň, odkedy Annis zmizla a Severus za celý ten čas nevyšiel zo svojho domu. Harry sa zatiaľ všemožne snažil ju nájsť. Potreboval, aby mu pár vecí vysvetlila. Nemohol sa pozeráť na to, ako sa Severus deň za dňom ničí. Lenže ani s pomocou bystrozorov z ministerstva sa ju nájsť zatiaľ nepodarilo. Tak ako každý večer šiel za Severusom a opäť zistil, že domáhať sa dnu klopaním nemá zmysel. Poznal už ochranné kúzla svojho bývalého učiteľa a poľahky si s nimi poradil. Našiel ho sedieť presne tam, kde sedel aj včera keď odchádzal. Kruhy pod očami a strhaná tvár dodávali jeho už tak hrozivej tvári ešte strašidelnejší výraz. Lenže za tých pár dní sa Severus späť prepadol až na samotné dno. Presne na to dno, odkiaľ ho ona vtedy vytiahla.

Proč vás, ženy, stvořil Bůh a nač?

Dáte mi je zoufalství a pláč.

Miesto lásky bolesť páľivá,
i On sám snad se mi posmívá.
Už nechci a nechci a nechci tak žiť,
už nechci a nechci a nechci vás mať,
vás ženy, vás ženy, tak nenávidím
a stejně a stejně, jen o ní dál sním.

„Severus.“ oslovil ho nahlas a jeho hlas bol teraz už naozaj našťavaný. Bolo na ňom, aby konečne niečo urobil.

„Čo chceš?“ ozvalo sa z kresla a starší muž si priložil poloprázdnu fľašu k ústam. Lenže než sa stihol napiť, Harry k nemu priskočil a vytrhol mu ju z ruky.

„Čo si to dovoľuješ?“ okríkol ho Snape a postavil sa. Ohnal sa po ňom, ale jeho nohy no neposlúchali a podlomili sa pod jeho váhou. Harry ho zachytil v poslednej chvíli, aby sa neudrel hlavou na ostrú hranu konferenčného stolíka.

„Do šľaka, Severus, vzchop sa! Ľutovať sa ti nepomôže. A toto tiež nie.“ ukázal fľašu držiacu vo svojej ruke. Len čo Snape nadobudol stratenú rovnováhu, postavil sa a z jeho očí šľahali blesky Harryho smerom.

„To mi budeš hovoriť ty? Ty, ktorý si ešte prednedávnom nepoznal nič iné než dno fľaše? Ty, ktorý si ma tak úpenlivo prosil, aby som ti uvaril jed, nech to všetko môže skončiť? Nie si o nič lepší než ja. Opustená troska, ktorá už nemá ďalej pre čo žiť. Tak ma konečne nechaj na pokoji, Potter a choď si niekam, kde o tie tvoje blbé kecy stoja.“ kričal naňho a prázdnu fľašu, ktorá sa váľala na stole od zlosti hodil o stenu. Ozvala sa veľká rana a sklo sa rozletelo na všetky strany.

„Obaja vieme, že to bola chyba, tak prečo ju opakuješ? Ty nie si sám, Severus. Uvedom si to, než vlastným pričinením stratíš aj tých posledných priateľov, ktorých ešte máš.“ povedal ľadovým hlasom Harry a bez ďalších okolov sa rozbehol k dverám. Neobzrel sa za Severusom, ktorý si uvedomil, ako veľmi prestrelil a nevidel jeho kajúcný výraz. Čo ho to len napadlo, vytiahnuť proti nemu Ginny? Úzkostlivo sa obaja vyhýbali tomu, aby mu pripomenuli, že Harry tak ako teraz Severus si siahol až na dno svojich síl, keď Ginny Potterová a jej dieťa zomreli len pár mesiacov po svadbe.

„Ty si troll, Severus.“ zanadával si a zúrivo kopol do ďalšej prázdnej fľaše. Bol opitý, ale nie natoľko, aby si neuvedomil, čo robí. Šuchtavým krokom sa akosi dostal do kúpeľne a prehraboval sa v skrinke, kde uschovával svoje lektvary. Pohľad mu padol na jeden, ktorý by pri neopatrnom dávkovaní ukončil všetku jeho bolesť a prestal by svojou existenciou otravovať životy iných. Potom však rukou siahol po inom. Podľa bledozelenej farby a jemného mentolového výparu bezpečne spoznal svoj vylepšený lektvar na vytriezvenie. Mentolová zložka mala mimo iné hlavne zamaskovať jeho dych, aby nebol cítiť alkoholom. Vypil celý obsah fľaštičky a doprial si dlhú studenú sprchu, po ktorej mu síce nabehla husia koža na celom tele, no podarilo sa mu trochu prebrať. V kombinácii s lektvarom a kávou, na ktorú sa chystal len čo sa konečne dostane do kuchyne, to bol najlepší spôsob, ako sa zbaviť svojej opice.

Jeho znechutený pohľad padol na zem v obývačke, kde sa ešte stále kopilo niekoľko prázdnych fliaš od whisky. Zdvihol prúťik a podráždene ich všetky nechal zmiznúť. Potrebuje kávu a poriadne sa vyspať a ráno... ráno zájde za Harrym a nejako to urovná. Jeho vytrénované zmysly zachytili zvuk premiestňovania pred jeho domom a hoci vedel, že sa k nemu nemôže premiestniť len tak hocikto, podišiel k dverám s prúťikom v pozore. Z okna nikoho nevidel, no tlmená rana do dverí ho presvedčila, že nie je sám. Pootvoril vchodové dvere a ten pohľad mu vyrazil dych.

Na prahu jeho dverí ležalo zúbožené a bezvládne telo. Slabá ruka sa načahovala k nemu a mandľové oči sa upierali naňho s prosbou.

„Seve...“ zvyšok jej slov zanikol, keď upadla do bezvedomia.

„Ann... pre Merlinu, čo sa ti stalo?“ vykrikol a bez meškania sa k nej sklonil. Opatrne, aby jej neublížil ju vzal do náručia a odniesol do svojej postele. Položil ju na lôžko a vo svetle sa jej lepšie prizrel. S hrôzou zistil, že na niekoľkých miestach krváca. „Čo ti to urobili?“ zaúpel a pomocou prúťika a liečivých kúzel sa bez meškania snažil zaceliť krvácajúce rany. Dalo mu to zabráť, pretože niektoré boli skutočne hlboké a on mal čo robiť, aby pritom ovládol hnev, ktorý v ňom narastal. Keď boli rany zacelené, skúsil jej opatrne vyzliecť akýsi potrhaný kabát, no keďže sa niektoré z rán pri najmenšom pohybe opäť otvorili, musel nechať kabát proste zmiznúť. Pred ním na posteli sa odhalilo jej nahé telo posiate množstvom modrín a jaziev po mučení, ktorým prešla. Pridali sa k tomu aj škrabance a rezné rany a okolo zápästí a členkov mala stopy po hrubom povraze. Tvár bola takmer na nepoznanie. Strhaná a v rovnakom stave ako zvyšok tela. Vlasy, inokedy jemné a žiarivé boli zlepené od krvi.

Severus na krátky okamih zavrel oči, v ktorých ho páľili slzy. Pohľad na ňu mu spôsoboval neskutočné muka a len podnecovali jeho výčitky svedomia. Snažil sa zatlačiť do úzadia svoje predstavy toho, čomu všetkému musela čeliť a z

kúpeľne priniesol misu s vodou s trochou dezinfekcie a žinku. Mohol by ju očistiť kúzlom, ale priamy spôsob sa mu zdal lepší. Bude tak môcť lepšie skontrolovať stav vonkajších poranení. Než s tým však začal, prikryl ju dekou, ktorú začaroval tak, aby príjemne hriala. Pomocou niekoľkých diagnostických kúzel zistil, že má zlomené dve rebrá a dvojité zlomeninu stehennej kosti. Vedel, že ju bude musieť napraviť, aby jej mohol dať Kost'orast aby kosti zrástli tak, ako mali. Bude to bolieť a on jej nechcel pôsobiť ďalšiu bolesť, no nemal na výber.

„Odpusť mi, Ann. Bude to dobré... budeš v poriadku.“ zašepkal jej do ucha a nežne ju pohladkal po tvári tak, aby sa nedotkol niektorej z modrín alebo jaziev. Najprv jej zafixoval hrudník, aby jej náhodou nejaké rebro neprepichlo plúca, keď sa pohne a jeho veľké ruky uchopili jej nohu. S bolestným výrazom pozeral na jej tvár, tvár ženy v hlbokom bezvedomí. Napriek tomu si bol istý, že bolesť pocíti. Jediným prudkým pohybom vrátil kost' na jej miesto. Jeho srdce zamrelo pri bolestnom výkriku, ktorý sa jej vydral z hrdla, no napriek tomu pokračoval. Ešte raz musel urobiť bolestnú procedúru a vypočuť si ten krik. Len čo bola noha napravená, sklonil sa k nej, aby ju utešil. Z očí jej stekali slzy a miešali sa so zaschnutou krvou, keď šeptom prosila, aby prestal.

„Už dost', prosím... nechajte ma... prosím.“ Keď ju chytil za ruku a snažil sa ju upokojiť, začala okolo seba mávať rukami a snažila sa ho odstrčiť.

„Nie, nedotýkajte sa ma... nie, ja nechcem... nieeeeeeee!!!“ kričala, nevnímajúc, že už nebojuje s tým, kto jej to utrpenie spôsoboval, ale že je s ňou Severus. Pochopil však a radšej sa trochu stiahol. Po chvíľke opäť upadla do milosrdnej nevedomosti. Priniesol z kúpeľne niekoľko fl'aštičiek s lektvarmi a postupne jej ich nalial do krku a prinútil ju ich prehltnúť.

Keď si bol istý, že urobil už všetko, čo mohol, začal konečne umývať jej telo. Pomalými jemnými dotykmi žinkou jej zotrel krv najprv z tváre. Odhalila sa pred ním jej tvár, ktorú tak zbožňoval. Za ten týždeň, čo ju nevidel sa zmenila. Zmenilo ju to, čo prežila. Postupoval ďalej na krk, ruky, brucho a potom ešte nižšie... ten pohľad ho nenechal na pochybách o tom, čo jej urobili. Ruky sa mu triasli a veľmi sa premáhal, aby nevzal prvé čo mu príde pod ruku a nehodil to o stenu. Chcel kričať, niečo rozbiť, dať priechod svojmu hnevu, ale ona ho potrebovala.

„Tak sa vzchop, Severus.“ okríkol v duchu sám seba a pokračoval. Ako jej povedal pred časom, pokiaľ šlo o ňu, jeho povestné sebaovládanie bolo nenávratne preč. Keď jej rany natrel liečivou masťou, opäť ju prikryl vzal jej drobnú dlaň do svojej.

„Severus.“ šepla naliehavo a on jej ruku stisol pevnejšie.

„Pššššš, som tu s tebou. Už bude dobre.“ prihovárал sa jej potichu. „Už nikdy ťa nenechám samu. Ten, čo ti to urobil za to zaplatí, to ti sľubujem.“ povedal hrozivo.

Sedel pri nej celú noc a hoci spala, prihovárал sa jej celý čas, najmä keď sa strhla zo spánku a opäť kričala.

Harry vošiel do Severusovho domu veľmi skoro ráno. Ešte stále bol naštvaný za to, že proti nemu použil jeho bolestnú minulosť, ale vedel, že v hneve človek povie aj to, čo by inak nepovedal. Snape bol navyše opitý a to ho čiastočne ospravedlňovalo. Napriek tomu nemal Harry v pláne otočiť sa mu chrbtom a preto bol tu. Celú noc nespál, jednak preto, že bolesť zo smrti Ginny sa vrátila, ale tiež z obavy, že Severus by mohol urobiť nejakú hlúposť, podobnú tej, na ktorú myslel vtedy on sám. S tým rozdielom, že Snape mal k prípadným jedom lepším prístup než Harry. Keď v to ráno stúpil na prah jeho domu, neušla mu krvavá stopa pred dverami. S prútičkom v pozore vošiel dnu a rozhliadal sa na všetky strany. V obývačke už neboli žiadne fl'aše od alkoholu, ale nebol tu ani Severus. Prešiel celým domom a nikde nebol. Zostávala jedine jeho spálňa. Potichu zaklopal a keď sa nadočkal odpovede, vstúpil dnu.

Severus sedel na stoličke a v jeho posteli...Harry neveril vlastným očiam, keď spoznal Annis.

„Pre Merlina...“ vydýchol a v zlomku sekundy stál vedľa Severusa a mierne ním zatriasol, pretože na chvíľu zadriemal.

„Čo...?“ zamrmľal starší kúzelník a pozrel najprv na Annis, až potom si uvedomil, že niekto stojí vedľa neho.

„Mal by si sa konečne naučiť klopať.“ zamumlal nevrlo, ale v duchu bol rád, že prišiel.

„Nabudúce to skúsím.“ prikývol Harry, aby ho trochu rozptýlil. „Čo sa tu stalo, odkedy... som včera odišiel?“ dokončil po chvíľke zaváhania a radšej nepoužil spojenie: keď si ma vyhodil.

Bolo vidieť, ako stuhol a aby to zamaskoval, presadol si zo stoličky k nej na posteľ a odkašľal si.

„Ten včerajšok... ja...“ snažil sa sformulovať niečo, čo by sa dalo považovať za ospravedlnenie. Včera v noci, viac než kedykoľvek predtým si uvedomil, čo musel Harry zažívať. Keď si myslel, že mu Annis ušla, bolelo to, ale vlastne ním viac lomcoval hnev a cítil sa podvedený. Avšak najväčšiu ranu dostalo len jeho ego. Keď ale potom videl, ako veľmi sa mylil a videl ju tak bezbrannú a zranenú, nevedel čo by robil, keby o ňu prišiel.

„Zabudni na to. Bude v poriadku?“ zarazil ho Harry. Vedel, že Snape sa dokáže ospravedlniť, ale už vedomie, že sa k

tomu chystal Harrymu stačila, nepotreboval to počuť. Snapeovi očividne trochu odľahlo.

„Vnútorne zranenia nemá, okrem nejakých zlomenín. Po fyzickej stránke bude za pár dní v poriadku.“ povedal potichu a ustarane sledoval jej tvár, ktorá sa mračila.

„Ona to zvládne. S tvojou pomocou...“ uistoval ho Harry.

„Bol som taký idiot. Ako som o nej mohol pochybovať... Mal som ťa počúvať, keď si vravel, že by neodišla len tak. Mal som ju hľadať, miesto aby som tu sedel a obviňoval ju...“ vyčítal si a Harry vedel, že tieto výčitky nič nezmierni.

„Nemohol si robiť nič viac. Bystrozori ju hľadali celý čas a na nič neprišli.“

„Bystrozori? O čom to melieš?“ zbystril Severus a konečne od nej odtrhol zrak.

„Hľadal som ju a požiadal som ich o pomoc. Mrzí ma, že sme ju nenašli a nepomohli jej skôr.“

„Ty si ju hľadal...?“ nechápavo naňho pozeral Severus.

„Nastrážili to tak, aby to vyzeralo, že odišla sama. Nezanechali po sebe žiadne stopy, takže si nič nevyčítaj. Hlavne sa o ňu postaraj a keby si niečo potreboval, daj mi vedieť.“ povedal a chystal sa na odchod.

„Vlastne... mohol by si pri nej na chvíľu zostať? Potrebujem niečo zariadiť.“ požiadal ho Severus a Harry vedel, že je to dôkaz bezvýhradnej dôvery.

„Dúfam, že nemáš v pláne nejakú hlúposť.“ podozrievavo si ho premeral.

„Potrebujem len odbornú radu.“ uškrnul sa Snape. Mal dve možnosti... nechať Harryho s Annis, alebo ho požiadať, aby pre tú radu zašiel sám. Lenže v tomto prípade bola prvá možnosť preňho prijateľnejšia. Harry by si k nej nikdy nič nedovolil, tým si bol istý.

„Fajn, zostanem.“ prikývol a sadol si na voľnú stoličku.

Sedel tam asi pol hodiny, keď sa pohla a unavene otvorila oči.

„Severus?“

„Za chvíľu sa vráti. Ako sa cítiš?“ zbystril a tak ako predtým Severus ju chytil za ruku. Neušlo mu, že sa trochu strhla, ale ruku neodtiahla.

„To si ty, Harry? Som smädná.“ odpovedala mu.

„Prinesiem vodu.“ chcel vstať, ale jej prsty ho stále pevne zvierali. Nechcela ho pustiť. „Hneď som späť, si v bezpečí.“ ukludnil ju.

Keď sa napila, bolo jej lepšie.

„Kde je Severus?“ spýtala sa.

„Musel si niečo zariadiť, ale určite tu bude čo nevidieť. Nechceš mi zatiaľ povedať, čo sa stalo?“ oslovil ju jemne.

Napriek tomu, že jej z očí vyhrkli slzy, zhlboka sa nadýchla a začala rozprávať.

„Neviem, kto to bol. Odrazu sa objavil v mojej izbe a niekam ma odviekol. Mal na sebe masku Smrtijeda a potom... mala som zaviazané oči, takže neviem ani, kde som bola. Bála som sa... bolo to...“ vzlykala.

„Pšššt, nemusíš o tom hovoriť, ak nechceš. Muselo to byť strašné, ale už je dobre. Bola si strašne statočná a obdivujem ťa, že si sa odtiaľ dokázala dostať sama.“ povzbudzoval ju a ona trochu pookriala.

„Severus ma musí nenávidieť. Musel si myslieť, že som pred ním utiekla...“ povzdychla si.

„Bol zúfalý od strachu. Uvidíš, ako sa mu uľaví, keď uvidí, že si sa prebrala.“

„Výnimočne má v niečom pravdu.“ ozvalo sa od dverí. Obaja pozreli tým smerom a videli Severusa stáť vo dverách s podnosom. Vstúpil do izby a položil tácku s jedlom na stôl.

„Tak veľmi si mi chýbala.“ pošepol jej do ucha a letmo ju pobožkal na čelo. Musel postupovať opatrne. Cítil, ako sa roztriasla. „Zvládneme to.“ dodal a povzbudivo sa na ňu usmial.

„Tak ja vás dve hrdličky nechám osamote.“ odkašlal si Harry, no ani jeden z nich ho už nevnímal.

„Bála som sa, že už ťa nikdy neuvidím.“ šepla skrz slzy, ktoré jej opäť stekali po lícach.

„Som tu s tebou a už nikdy nebudeš sama. Zostanem s tebou navždy.“ sľúbil jej.

„Severus, musím ti niečo povedať. Pochopím, ak ma potom viac nebudeš chcieť...“ šepla nečujne a odvrátila od neho tvár. Nemohla sa mu pozrieť do očí.

„Ann, to čo ti urobili je neodpustiteľné. Keď zistím, kto to bol, bez váhania by som ho zabil. Ale nič...“ povedal a prinútil ju pozrieť naňho. „Nič mi nezabráni byť s tebou.“

„Znásilnil ma!“ vyhrkla, pretože si myslela, že ju nepochopil a po tomto priznaní sa schúlila do kľbka. Položil jej ruku na rameno a počkal, kým sa podvolí jeho dotyku. Musí jej dať dostatok času, ale nie sa od nej držať ďalej. Sprvu ju jeho dotyky budú desiť, ale ak by sa bál chytiť ju čo i len za ruku, mohla by si myslieť, že ju odmieta a to by bolo ešte horšie, povedala mu Poppy, keď za ňou prišiel so žiadosťou o pomoc. Bola to jediná ošetrovateľka, ktorej mohol

dôverovať a skutočne potreboval radu, ako sa v tomto prípade zachovať.
 Len čo sa trochu upokojila, sadol si bližšie a otočil si ju tak, aby ju mohol vziať do náručia.
 „Je to preč. Skús na to nemyslieť. My dvaja to predsa zvládneme.“
 „Spolu?“ spýtala sa s nádejou v hlase.
 „Presne tak. A ak ti nebudem stačiť ja...“ odmlčal sa a pozrel do jej vystrašených očí. Posunul sa a vzal zo stola podnos. Položil jej ho na kolená.
 „Mala by si dačo zjesť. Ja aj naše dieťa ťa potrebujeme silnú.“ povedal.
 „Severus, ja ale teraz... potrebujem čas, kým budem schopná...“ bránila sa.
 „Máš času koľko len chceš. No prinajmenšom najbližších osem mesiacov, kým sa to malé nebude dožadovať na svet.“ povedal najveselšie, ako v tej chvíli dokázal.
 „Chceš povedať, že som tehotná? Ale potom to...“ pomyslela na to, čo sa jej stalo a náhle veľmi zbledla.
 „Je to naše dieťa, Ann. Tvoje a moje, a už mesiac nám robí spoločnosť.“ zdôraznil a ona sa k nemu privinula, hľadajúc oporu.
 „Tak veľmi by som chcela, aby to tak bolo. A je v poriadku?“
 „V tom najlepšom. Nechcem, aby si o tom čo i len na chvíľočku zapochybovala. A len čo budeš môcť vstať z postele, vezmem si ťa konečne za ženu, ak ešte stále chceš.“
 „Splníš tým konečne môj sen. Od chvíle čo ťa poznám netúžim po inom.“ odpovedala dojata a urobila niečo, čo od nej v tej chvíli nečakal. Myslel si, že na jej bozk bude musieť ešte chvíľu počkať, no ona potlačila svoj strach a pobožkala ho sama.
 „Milujem ťa.“ pošepkal jej a ona sa spokojne usadila opretá oňho a siahla po čerstvom toaste.

Něco ve mě tichou píseň zpívá,
 zázrak se mi stal.
 I když je bolest ještě zcela živá
 a smrt hrozí dál.
 Když on se podívá, trochu se zachvěji
 a když se usmívá, tak mě to pohladí.
 Cítím v něm oporu, dává mi naději a
 věřím, že mě nezradí...
 Něco ve mně tancuje a hoří, něco se mi zdá
 a ztrácím se v tom jako kapka v moři,
 je to víc než já.
 Když ona odchází, trpím jak na kříži
 a když se přiblíží, chovám se jak bloud,
 zabil bych každého, kdo jí kdy ublížil
 a moc jí toužím obejmout...
 O něčem sním, tak překrásném,
 že nad tím oba jen mlčky užasnem.
 O něčem sním, není to hřích
 a něco podobné čtu ti na očích.
 Ty jsi mé já, já jsem to tvé
 a s tebou toužím prožít dobré i zlé,
 možná už to vím, co mě žene ti vstříc,
 mám strach to říct...
 O něčem sním, tak překrásném
 ten sen je skutečnost a ta se stává snem.
 O něčem sním, navzdory všem,
 ten sen se splní jen, když se milujem.
 Ten sen se vyplní vždyť my se milujem.